

[Gustav Pedersen.]

staar ærlig talt ikke, hvorfor den højtærede Minister er saa ivrig efter at faa dette Spørgsmaal taget op til Behandling igen. Da man i sin Tid havde denne Adgang, viste det sig, at der i Virkeligheden var meget ringe Trang til en saadan Særordning. Det meget lille Medlemstal, man havde i denne Kasse, gav ikke Udtryk for, at der var en stor Del af Befolkningen, som ønskede at organisere sig i Arbejdsløshedskasser efter andre Linier end dem, man i øvrigt anvender. Dette ejendommelige Forbund, hvor man har Arbejdsgivere og Arbejdere i samme Organisation, har ikke vundet nogen Tilslutning her i Landet, og det er derfor ogsaa urimeligt at give Mulighed for en Særstilling, kun fordi nogle faa Mennesker ønsker at være noget for sig selv, oven i Købet under Paaberaabelse af, at deres kristelige Indstilling er noget helt andet end andre Menneskers; det er i hvert Fald ikke et Forhold, som giver berettiget Grund til i selve Lovgivningen at give de paagældende en Særstilling. En anden Ting er, at der heller ikke paa nuværende Tidspunkt er nogen saglig Grund dertil.

Jeg vil endvidere gerne have Lov til at gøre opmærksom paa, at det i Virkeligheden er en daarlig Tjeneste at gøre disse Mennesker at give dem Mulighed for med Hensyn til Arbejdsløshedskasser at fortsætte med at være noget for sig selv. Der er ingen Tvivl om, at selv om det nu lykkes den højtærede Minister at komme igennem med denne Bestemmelse, og selv om det imod Forventning skulde lykkes denne Kasse at faa stablet den Sikkerhed paa Benene, som er nødvendig, er det i hvert Fald ikke noget, der kan holde; det vil betyde, at en skønne Dag staar disse Mennesker alligevel uden en statsanerkendt Arbejdsløshedskasse — med andre Ord, man lokker dem i Virkeligheden med dette Forslag ind i en fuldkommen uholdbar Situation.

Jeg skal ikke sige mere om den Ting, og som jeg sagde i mine indledende Bemærkninger, skal jeg heller ikke gøre mange Bemærkninger om den rent tekniske Del af Lovforslaget. Men der er Grund til at gøre et Par Bemærkninger om det, der burde have været med i Lovforslaget, eller rettere sagt om den Behandling, man burde have givet det, naar man alligevel skal til at foretage Ændringer, dels vedrørende Reguleringen af Dagpenge, dels vedrørende Reguleringen af Statens Tilskud til Arbejdsløshedskasserne.

Der er nemlig sket det, at siden Krigen holdt op og Krigsforanstaltningerne og Lovanordningen af 20. Marts 1945 blev afviklet,

har Arbejdsløshedskasserne faaet en Række Forpligtelser, som rettelig burde henhøre under Samfundets almindelige Forpligtelser. Jeg gør saaledes opmærksom paa, at Arbejdsfordelingsloven forsvandt — ganske vist med den Motivering, at der var saa haardt Brug for Arbejdskraft, at man ikke fandt det nødvendigt at have en Arbejdsfordelingslov længere; men det, at Arbejdsfordelingsloven forsvandt, var jo ikke ensbetydende med, at de Problemer, som denne Lov skulde klare, ogsaa dermed forsvandt. Det sker jo ret ofte endnu, at der er Virksomheder, som ikke faar de Varer frem, der er nødvendige for at opretholde Virksomheden i fuldt Omfang, og det sker lige saa ofte, at der er Virksomheder, der ikke kan faa de Raastoffer, de har Brug for, og derfor er nødt til for en kortere eller længere Tid at køre med mindre Arbejdskraft, altsaa gennemføre en mindre Produktion, saa længe de har disse Vanskeligheder. Det vilde være fuldkommen meningsløst, om man af den Grund skulde sige til Arbejderne i saadanne Virksomheder: nu maa I hurtigst muligt forsvinde andetsteds hen. Dertil kunde der nemlig knytte sig Skavanker, der er langt føleligere end dem, man vilde faa ved at give de Arbejdere, der i denne Periode ikke kan faa fuld Fortjeneste, en Haandsrækning. Det kan nemlig dreje sig og drejer sig i mange Tilfælde utvivlsomt om Produktion af særdeles livsvigtige Fornødenheder, hvor det er af den allerstørste Betydning, at man kan sætte fuld *speed* paa Produktionen, saa snart Raastofferne kommer frem. Naar man saa under saadanne Forhold mangler Arbejdsfordelingsloven, betyder det, at Kasserne maa overtage de Forpligtelser, der ligger her, til Trods for at det i Virkeligheden slet ikke er et Felt, der burde høre under Kassernes Virksomhed. Det har betydet, at Kasserne efter de sidste Ændringer i Arbejdsløshedsløven har faaet større Forpligtelser, end det egentlig var Forudsætningen, naar man tager Hensyn til de Tilskud, de faar. De ekstra Tilskud, man fik i Henhold til Lovanordningen af 29. Marts 1945 til Forbedring af Dagpengene, i første Række for Forsørgere, og til Børnetilskud, faldt jo ligeledes bort, saa Arbejdsløshedskasserne i Dag overhovedet ikke har andet Tilskud end under normale Forhold. Jeg tror dog, jeg har Lov til at sige, at normale Forhold er der ikke indtraadt endnu. Det viser sig i, at Regeringen paa praktisk talt alle andre Omraader er nødt til at anerkende, at der ikke er normale Forhold, og derfor er det urimeligt, at man for Arbejdsløshedskassernes Vedkommende vil hævde den Opfattelse, at